

A Szlovák táborról

Az idén először szerveztük meg a Szlovák napi tábort egy barátnőm, Dikáczová Silvia, és egy kollégám, Németh Péter, segítségével. A tábor célja az volt, hogy a magyar iskolás gyerekekkel kicsit jobban megszerettessük s közelebb hozzuk hozzájuk a szlovák nyelvet.

Május végén ezzel az új ötlettel a diákok elé álltam, s megpróbáltam őket invitálni egy új nyári táborba, amelynek a célpontjába a szlovák nyelv lett kitűzve. A reakciók különfélék voltak, volt, ahol az egész osztály egyből jelentkezett, volt, ahol senki, s hozzátették, hogy „jaj, tanító néni, magának ennyire sok a szabadideje nyáron?”☺ . A tábor kapacitását egyébként sem terveztük nagy létszámra, hiszen minden nap csak ketten tudtuk biztosítani a felügyelet, tanítást. Végül picivel többen lettünk, mint számítottam, így 2 kisebb csoportra osztottuk a táborozókat, hogy effektívebb legyen a délelőtti irányított foglalkozás.

Ahogy elkezdtük szervezni a tábort, egyre többen ajánlották fel a segítségüket, illetve, akiket megszólítottam, mindenki örömmel segített ilyen-olyan formában. A községünktől némi anyagi támogatást kaptunk, így a gyerekeknek csak az étkezést, mozit s a szükséges segédeszközöket kellett fizetni.

Milyen programjaink voltak? Minden napnak volt egy témája, amire ráépült a délelőtti szókincsépítés, kvázi “tanulás”. Délutánonként mindig érkezett egy-egy segítő, hétfőn Laczová Elenka, aki kézműveskedett a gyerekekkel, kedden Rumi Erik, aki gitár kíséretében szlovák dalokat tanított a gyerekeknek, szerdán a Vöröskeresztől Lakatoš Miki és Seszták Ede jöttek, akik az elsősegélyről tartottak nagyon érdekes előadást. A diákok itt megtanulhatták a stabil oldalfekvés fogalmát, hogy hogyan kell szlovákul telefonon keresztül elsősegélyt hívni, újraéleszteni, eszméleti állapotot megállapítani stb. Csütörtökön Pálinkáš Dávid látogatott el a táborba, akivel párbeszédet kellett folytatniuk szlovákul több percen keresztül, s megtudni Dávidról minél több információt. Pénteken pedig az újavári Mier moziba megnéztük a Zootropolis mesét. A későbbi délutáni órákban szabad foglalkozás volt, ahol játszhattak, trambulinozhattak Kovacsics Dávid felügyeletében, a tanító bácsival focizhattak, kidobócskázhattak velem, Silvivel pedig csocsózhattak. Egyik nap luficsatát rendeztünk, de volt élő „človeče” s sok minden más is. Ez úton is **mindenkinek** köszönöm a segítséget, s a szülőknél is a sok finom sütit (apropó, két kék tetejű tál még nálam van, ha valakinek hiányozna).

Ami igazán fontos az egészről, az a táborozók véleménye, s hogy ők hogyan érezték magukat. Ahogy elkezdődött az iskola a gyerekek néha felidéztek egy-egy pozitív élményt a táborból. Idővel pedig az órákon is jöttek a megjegyzések, hogy “tanító néni, ezt a táborból tudom”, de olyan is volt, amikor reggel az egyik diáklány leállított, hogy “már agyamra megy a húgom, hogy minden nap azokat a számokat hallgatja és énekel, amelyet a szlovák táborban tanultak”... Ezek azok a pillanatok, amikor mindennek ellenére úgy érezzük, hogy megérte, s azon leszek, leszünk, hogy jövőre is meg tudjuk szervezni.

Mgr. Lengyel Zsuzsa